

nelze však pochybovati vůči zjištění rozsudku, že dle přání rodičů měl obžalovaný nad dívkami bdíti jako nad dětmi vlastními.

Konečně namítá stížnost, že prý ohledně činu na Marii B-ové nelze mluvíti o přestupku podle Šu 516 tr. zák., poněvadž prý veřejné pohoršení nenastalo jedním obžalovaného a Marie B-ové, nýbrž jedním svědka B-a, jenž obžalovaného s B-ovou stopoval do houští úplně neproniknutelného, kam nikdo viděti nemohl a kde obžalovaného zahlédl B. jen proto, že ho sledoval, houští procházel a odstraňoval. Na to dlužno předně po skutkové stránce odvěti, že rozsudková zjištění neshodují se s tvrzením zmateční stížnosti ohledně situace místa. Rozsudek zjišťuje toliko, že obžalovaný dne 21. dubna 1923 zavedl Marii B-ovou do lesíka u R. a tam s ní souložil, při čemž byl Josefem B-em přistižen, nevyslovuje však, že šlo o houští úplně neproniknutelné atd. Není proto stížnost oprávněna bráti za základ svých právnických úvah skutečnosti, neodpovídající zjištěním rozsudku, a nedoličuje proto po zákonu dovolávaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., jenž předpokládá bezpodmínečné trvání při veškerém ději skutkovém, nalézacím soudem zjištěným. Vychází-li se ze zjištění rozsudku, nemůže býti pochybnosti o tom, že stížností popíraný znak veřejnosti ve smyslu Šu 516 tr. zák. je dán. Událat se věc v lesíku u obce R. nedaleko silnice, tedy na místě všeobecně přístupném, kde čin obžalovaného mohl býti a také skutečně byl osobou třetí, svědkem B-em pozorován. Přišel-li svědek tento na místo činu nahodile neb úmyslně, nemění na věci ničeho. Za tohoto stavu věci dlužno za to míti, že trestný čin obžalovaného zavedl bezprostředně sám příčinu k pohoršení, poněvadž k činu tomu přihlížel svědek B., jenž dle zjištění soudu vytkl též obžalovanému jeho jednání. Námitka stížnosti, že veřejné pohoršení nenastalo vlastně jedním obžalovaného, nýbrž jedním svědka B-a, nezasluhuje vůbec odpovědi. Podřadění jednání obžalovaného pod § 516 tr. zák. je proto bezvadné. V tom směru, že jednání obžalovaného vyčerpává též skutkovou podstatu zločinu dle Šu 132 III. tr. zák., stačí poukázati k tomu, co bylo shora řečeno.

Čís. 1548.

Ustanovení Šu 177 tr. zák. nevztahuje se na podílníky na krádeži podle Šu 185 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. března 1924, Kr I 678/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 5. září 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přestupkem podílnictví na krádeži podle Šu 464 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 10 Šu 281 tr. ř. vytýká stížnost, pokud jde o zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185,

186 písm. a) tr. zák., nesprávné podřadění pod zákon. Stížnost je v právu. § 177 tr. zák. vyslovuje všeobecnou zásadu, že, má-li se krádež podle §u 176 tr. zák. přičítati pachateli za zločin jen pro jeho vlastnost, není ani účastenství, ani spoluvinu pokládati za zločin. Této zásady nelze ovšem užítí na případy, kde spoluvinník neb účastník dle §u 5 tr. zák. jest stejně jako pachatel sám k okradenému v poměru §u 176 II. b) neb c) tr. zák. Avšak vyloučení této všeobecné zásady nelze rozšířiti i na pomocníky po spáchání zločinu dle §u 6 tr. zák., kteří se nedopouštějí téhož zločinu jako přímý pachatel, nýbrž zvláštního zločinu podílnictví na krádeži podle §u 185 tr. zák. V projednávaném případě mohla by přijíti v úvahu jen kvalifikace podle §u 186 písm. a) tr. zák., neboť dle ceny převzatých věcí není dána kvalifikace dle §u 186 písm. b) tr. zák. Ustanovení §u 186 písm. a) tr. zák. má na mysli případy, kde bylo podílníkovi dle obnosu nebo hodnoty věci nebo z příběhu povědomo, že byla krádež spáchána způsobem takovým, který ji činí zločinem, zdůrazňuje však při tom, že nemá na mysli případy, kde zločinný způsob záleží toliko v osobní vlastnosti pachatelově. Jednání obžalovaného, který na sebe převedl věci odcizené Karlem V-em jeho mistru Františku Ch-ovi v úhrnné ceně 130 Kč, zakládá s hlediska právě uvedených právních úvah skutkovou podstatu přestupku podílnictví na krádeži podle §u 464 tr. zák., a nikoliv, jak mylně za to má nalézací soud, skutkovou podstatu zločinu podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 písm. a) tr. zák.

Čís. 1549.

Pro kvalifikaci krádeže podle §u 174 II. c) tr. zák. nesejde na tom, zda překážka jest snadno či těžko odstranitelná; rozhoduje, že zavěradlo je takovým, že překáží volnému přístupu nepovolaných osob a skutečnému nakládání s uzavřenou věcí.

Při použití kvalifikace §u 176 II. a) tr. zák. dlužno přihlížeti i k předchozímu potrestání pro krádež podle vojenského trestního zákona.

(Rozh. ze dne 14. března 1924, Kr I 744/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 9. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže podle §§ů 8, 171, 173, 174 II a, c) a 176 II. a) tr. zák., — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Svědék Michal Ž. udal sice, že zámeček od chlívku, kam obžalovaný se svým společníkem chtěl vniknouti, byl skoro bezcenný, ale uvedl to jen na odůvodněnou toho, že neutrpěl vlastně žádné škody; z toho nelze však ještě dovozovati, jak se stížnost pokouší, že zámeček neměl proto žádné ceny, poněvadž prý se patrně nedal zavřítí, že proto pachatelům nebylo zdolávati žádné překážky, položené k ochraně věci před osobami cizími, a že tudíž není opodstatněna kvalifikace podle §u 174 písm. c)